

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Liber II De acceptis gratiis et divinis charismatibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A. BERTHOL-
DO.

retinebat in ore. Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non æstivos calores, non impedimenta viæ lutosæ, non pluviarum, aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per singulas ecclesias ordinatas, variasque alias sanctas ecclesias visitans, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit. Omni die tot tamque longis genuflectionibus usa fuit, ut genua ejus rigerent in duritiem, ut ita dixerim, camelorum. Hucusque Bonifacius f.

f
vice genere,

73 Verum ut hoc, quod de jejunio et abstinencia dictum est, plenius disseratur; sciendum est, quod per totum anni circulum (ut etiam præfatum est) in sextis feriis in pane et aqua jejunabat. Item vigiliis gloriosæ Virginis Matris Dei, Sanctissimæ Trinitatis, Corporis Christi, SS. Angelorum, Octavam sanctorum omnium Apostolorum, sancti Joannis Baptistæ, Joannis ante Portam Latinam, Laurentii, Vincentii, Clementis, Dionysii, Sebastiani, Olavi regis Norwegiæ, sanctorum confessorum Nicolai, Benedicti, Francisci, Sigfridi, sanctarum Virginum Catharinæ, Agnetis, Margarethæ, Cæciliæ et Agathæ, ac etiam Magdalene pari jejunio peragebat. Cum marito quoque discumbens, lautioribus ferculis caute sepositis, utebatur grossioribus g, et, quod adhuc magis est, magnæque virtutis et continentiæ præconium, timens interdum redargui ab eodem suo complice, qui panis et aquæ jejunium aspernabatur, sedens quidem cum ipso ad mensam, argenteum vas desuper cum coopertorio clausum, ubi clam puram aquam detinebat, secum habens, fingeat se eisdem vesci, quibus et ille; sed revera pane duntaxat, et aqua tunc reficiebatur.

B

9 Cum marito quoque discumbens, lautioribus ferculis caute sepositis, utebatur grossioribus g, et, quod adhuc magis est, magnæque virtutis et continentiæ præconium, timens interdum redargui ab eodem suo complice, qui panis et aquæ jejunium aspernabatur, sedens quidem cum ipso ad mensam, argenteum vas desuper cum coopertorio clausum, ubi clam puram aquam detinebat, secum habens, fingeat se eisdem vesci, quibus et ille; sed revera pane duntaxat, et aqua tunc reficiebatur.

adeo ut ejus
hac in re

74 Fugiebat namque summopere jactantiam et singularitatem pro posse devitabat, singularum quoque moribus humiliter cœquando; unde si quando cum magnatibus sedere eam contigisset, de singulis ferculis frusticulum ori suo applicuit, simulans se de omnibus comedere, cum ab omnibus fere abstineret. Tam fervens spiritu erat, quod non frigus, non calorem, non quasvis corporis molestias seu incommoda verebatur, quo minus conceptum animi vigorem exequeretur. Quapropter a confessoribus nonnunquam et spiritualibus, imo et cælo etiam correpta monebatur de nimis pœnitentiis, excessivisque laboribus. Unde in vi libro, cap. xci scriptum est, quod, cum Sponsa ipsa esset nimis de jejunii et vigiliis, ac aliis in capite et corpore defectuosa adeo, quod divinorum verborum minus capax fieret, Christus dixit ei: Vade et da corpori moderata necessaria; quia sic placet mihi, ut caro habeat moderata necessaria et anima non impediat a spiritualibus propter ejus defectum.

fervor non
semel fuerit
reprimendus.

75 In iv vero libro Agnes loquitur ad Birgittam dicens: Filia, sta stabilis et non retrocedas, quia serpens mordens jacet ante talos: nec etiam plus debito procedas, quia cuspis lanceæ acutæ ante te stat, a qua si plus justo processeris, vulneraberis. Quemadmodum etiam in vi lib., cap. xvii in Additione scriptum est, tentata fuit alio tempore Christi Sponsa de gastrimargia graviter in tantum, etc. Item cum similiter, vivente marito, lectum suum per quendam carpentarium solemnius, et curiosius solito in domo sua in villa de Ulphon parari fecisset; tunc quasi ab una manu tam valenter in capite percussa fuit, quod vix movere se poterat præ do-

lore. Ducta ad aliam partem audivit quasi de pariete vocem dicentem sibi sic: Ego non stabam, sed pendebam in cruce; nec caput meum habuit reclinatorium, et tu tibi tantam curiositatem quaeris, et quietem. His ergo auditis, amare commissam deflens culpam illico curata est, et postea, cum, potuit, in straminibus potius et pelle ursina dormiebat, quam in lecto etc. Nota diligenter et fac similiter.

ANNOTATA.

a *Seu potius legifero, de quo apud Suecos munere vide dicta num. 64 et seq. Commentarii prævii.*

b *Seu Scamno.*

c *Pomeraniæ oppido.*

d *Alias Cannabe.*

e *Vide Annotata in cap. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Birgero scriptæ lit. o.*

f *Vide num. 421 et seq. Comment. prævii.*

g *Crassioribus.*

LIBER II

De acceptis gratis et divinis charismatibus.

PROCEMIUM

Deus benedictus, qui vult omnes homines salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire, Sanctos suos, ab æterno electos, multis in hoc mundo decorando miraculis insigniter consuevit demonstrare insignes, ut, quorum merita sibi soli cuncta cernenti videbantur, prodentibus signis, etiam hominibus, quales essent, innotesceret; quatenus, quorum mirabantur signorum excellentiam, sectarentur fidem, imitarentur propositum, virtutemque operum consequerentur: unde Deus in Sanctis suis non solum appareret mirabilis, verum etiam fieret laudabilis. Hinc est, quod * B. Birgittam ob amorem excessivum et singularem virtutum prærogativam Sponsam suam Christus vocare decrevisset, quam plurimis carismatum privilegiis sublimare eam voluit, ut ex manifestis donorum præconiis, latentium quoque virtutum insignia conjecturari debuissent, et antequam * per virtutem mentis soli Deo cognita erat, per gratiam ipsius Dei largientis etiam hominibus fieret manifesta. Ac vero, quia visionum revelationumque cælestium privilegio mirabiliter decorata fuit, quo plerorumque arcana sæpe numero proderentur, divina Providentia egit, ut ipsius quoque excelsa præconia visionibus ac revelationibus panderentur. Nam, ut de aliis taceam, quæ vel ante vel post suum dignissimum ortum apparuerunt, quæque in recensita Legenda commemorantur, ad ea tantum me converto, quæ deinde contigerunt, quæ, quia cunctorum suorum præconia sunt donorum, in hoc secundo libro, qui de acceptis gratis prænotatur, primo loco tractantur.

Birgittam
Deus variis
gratis deco-
ravit hoc li-
bro describen-
dis.

* supple:
cum

* an et que
ante?

A

CAPUT I.

De Visionibus et Revelationibus, quas pleræque piæ* de ea habuerunt, et gratia ejus sanitatum.

* suppl. :
personæVariis, quan-
ta futura
esset

a

b

c

Fuit itaque conversus quidam, Gerbinus a nomine, in regno Suetiæ in monasterio Alvastris Cisterciensis Ordinis b, qui in quadraginta annis monasterium suum nunquam est egressus: sed diebus ac noctibus orationibus vacans, hanc promeruit gratiam, quod novem choros Angelorum in oratione quasi quotidie vidit, et in elevatione corporis Christi, Christum in specie puerili crebro conspexit: hic frater, cum beata Birgitta venisset ad monasterium c et resideret ibi, adjurans in corde suo dixit; Cur ista Domina sedet hic in monasterio monachorum, contra Regulam nostram inducens novam consuetudinem? Tunc raptus in quodam excessu mentis audivit vocem clare sibi dicentem: Noli admirari: hæc est amica Dei et ad hoc venit, ut sub monte isto flores colligat, de quibus multi etiam ultra mare et usque ad fines mundi recipient medicinam. Rursum idem frater vidit eam elevatam de terra, et de ore ejus quasi flumen egrediens, et tunc audivit in spiritu: Hæc est Mulier, quæ a finibus terre veniens propinabit gentibus sapientiam, et hoc erit tibi signum, quod ipsa de ore Dei dictura est tibi finem vitæ tuæ, et exultabis in verbis et adventu ejus et complebitur citius desiderium tuum, ne videas mala, quæ dicturus est Dominus super domum istam.

S. Birgitta.

d

e

f

78 Prior præfati monasterii d confessor B. Birgittæ in confessione ab ea se audivisse asseruit, quod tamen et a domino Thoma, Vexionensi e episcopo, et a domino Sigismundo, Strengensensi f episcopo acceperat, quod scilicet monialis sanctæ vitæ in ipsa Strengensi diocesi in monasterio Montis sancti, etiam Cisterciensis Ordinis in regno Suetiæ g, Catharina nomine fuerat, quæ hanc a Deo gratiam obtinuerat, quod Virgo Maria, apparens ei, inter multa, quæ sibi loquebatur, hoc quoque dixit: Monstrabo tibi, inquit, me esse Matrem Dei, et presentabo te Filio meo: hæc itaque domina, cum familiaritate cum B. Birgittæ loqueretur, inquit ad eam: Attende, o domina Birgitta, quia non ad jactantiam tuam, nec ad meam hoc dissero laudem, sed ad Dei tantum honorem respectum habens, audivi enim in oratione mea vocem mihi taliter dicentem: Scito, quod adhuc dicitur: Felix Birgitta, quæ etsi modo contemnitur in terris, honorabitur in cælis, et, qui sunt nascituri, predicabunt nomen ejus. Ideo esto constans, quia sine dubio, sicut audivi, ita perficietur.

revelatum
fuit:

h

79 In mense primo, quo B. Birgitta pervenit h ad monasterium S. Mariæ de Alvastra, apparuit ei in oratione quedam Domina mortua, sibi notissima, dicens: Tibi dabitur intelligentia spiritualium: ideo humilia te in omnibus, et ut certius scias, quod hæc loquar, triplex ti-

bi dabo signum: Primum, quod pro mea pertinacia conscientiæ graviter sum purgata. Secundum, quod vir meus, qui modo non est vir meus, quærit alteri contra Deum conjungi, quod tam sibi, quam posteris cadet in tribulationem. Tertium est, quod tu transibis mare et in loco glorioso, scilicet Romæ, morieris i. Apparuit ei eadem secundo dicens: Ego indicare tibi volo de statu meo, quia sic placet Deo, ut quemadmodum dileximus nos invicem viventes in carne, ita modo diligamus in spiritu. Egoper similitudinem loquendo quasi in spisso vitro sum posita, valens quidem audire, sed nondum ad optata venire. Sic ego intelligere et desiderare et sperare possum illa æterna et desideratissima gaudia, sed nondum perveni ad plenum, donec, ad velle Dei vitrum sit gracilius et subtilius, et hoc est, quia dno me in mundo gravabant, videlicet viæ* facilitas, et quod de his, quæ habebam, minus contentabar, semper affectans habere plura. Quare inducas eos, qui amici mei erant, ut calices, quibus pretiosissimus ille Redemptoris nostri sanguis pro omnium redemptione et salute effusus est, sanctificentur, fieri faciant, et pro me Deo offerant. Secundo per annum ab his, qui Dei sunt amici, memoria mei fiat; hujusmodi quippe suffragiis haud dubium ab ista citius eripiar pæna. Rursum prælibatam Dominam in visione videns audivit ab ea; Quod concupivi jam habeo: tradita enim sunt oblivioni priora tormenta, et amor jam perfectus est. Tu vero esto obediens, quia in societatem magnorum ventura es.

A. BERTHOLO-
DO.

* an vite

E

80 Item quedam Domina de regno Suetiæ de civitate Scocolynensi k, cum esset in peregrinatione prope S. Jacobum in Galicia in quadam ecclesia vidit Crucifixum in pariete depictum, quem diligenter cum devotione atque compassione intuens, vocem sibi dicentem audivit; Ubiunque videris istam imaginem, ibi manebis, ibique morieris: igitur ad patriam rediens, domi aliquamdiu permansit; dein versus Romam iter accipiens, cum civitatem Montis Plasconis l introisset, in domo ejusdem dominæ similem ei, quam in Hispania prius viderat, perspexit imaginem, quæ ad eam taliter loquebatur: Hic ingrederis et permanebis: ego vero istius domus dominæ animum inclinabo, ut tradat tibi in ea mansionem. Recepta igitur ibidem in reclusionem permansit, multisque lacrymis, jejuniis et orationibus perseverans, vitam duxit exemplarem atque miraculosam; demum, ut ipsamet B. Birgittæ ac domino Petro, ejus confessori, narravit, vidit aliquando in somnis columnam, supra quam multæ turbæ circumstantes aspicebant et mirabantur: de ore autem ipsius quasi ros exibat, rosæque albæ et rubræ, quarum odore homines lætabantur. Expergefata vero sequenti nocte vocem sibi dicentem audivit: Quam vidisti, est domina Birgitta, Romæ existens, domina tua, quæ afferet vinum de longinquis partibus cum rosâ mixtum et dabit sitientibus peregrinis.

alteri tam-
quam colu-
mnæ insistens,
k

F

81 Ræchmundus, Prior de Ordine Prædicatorum, difficulter hanc gratiam Revelationum divinarum credens, vidit dormiens, ignem de cælo in beatam Birgittam descendentem: admirans itaque, atque de somno evigilans et illusionem putans, iterum obdormivit, viditque tunc, quod ignis ille de ore prædictæ Domine egrediens,

alteri tam-
quam coro-
nis 7 ornata,

A. *Bernol-*
uo. egrediens, multum circumstantes inflammabat; sed et vocem, Quis ignem istum, ut non egrediatur, prohibere poterit? resonantem audivit: Ego enim ipsa Potentia divina ad Orientem et Occidentem, ad Aquilonem et Austrum emittam illum. Post hoc autem Prior præfatus, confirmator et defensor indultæ gratiæ Christi Famulæ sanctorumque verborum confirmator * exstitit et devotus. Schweningo monachus, qui abbas Warnensis Ordinis Cisterciensis *m* postea fuit factus, ad S. Jacobum electam a Deo Peregrinam comitando, graviter in via infirmatus est, qui, ex se ad horam raptus, vidit æterni Regis Sponsam quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum: qui miratus a quodam pulcherrimo, sibi assistente, hujuscemodi audivit verba: Ecce mirabile est, quod dico: sol iste magnus, qui est princeps istius regni Suetiæ, qui sicut sol fulserat, obscurabitur, et erit despectissimus, opprobriumque hominum. Sed mulier ista Birgitta habebit spiritum septiformis gratiæ Dei, quam significant septem coronæ, quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ab ista infirmitate, et reverteris ad tuos, ad altioremq; gradum elevaberis. Qui postea rediens factus est abbas, proficiens de virtute in virtutem, multa devotione convaluit.

B *interdum ut*
in aère
n 82 Fuit quidam frater Joannes de Pormaton *n*, prout multorum testabatur opinio, spiritualis utique multumque devotus: hic sub jurejurando testificatus est, quod, dum scilicet in ecclesia S. Joannis Lateranensis in Roma reverteretur, prope Coliseum *o* vidit ancillam Christi ad dictam ecclesiam quamplurimis sociatam, commeantem in aère, quasi cubitis duobus elevatam, et quasi navi super aquam firmo gressu aëra fulcantem: perterritus homo, timens, ne forsitan falleretur in visu, attente per aliquod spatium in eam defixis oculis, volitantem prorsus cum stupore intuebatur. Item secundo, dum Missarum solemniam in majori altari prænominatæ ecclesiæ celebrarentur, decantata Epistola, vidit eam, ut prius, e terra subactam, * in sublimi gradientem. Rursum tertio idem ipse de ecclesia S. Crucis *p* properantem, et tunc faciem ejus, velut sole radiantem, a longe intuebatur; de quo non modica admiratione permotus, ne oculorum acies in hac fortassis visione oberraret, præstolabatur eam diligentius intuendo, semper tamen micantem faciem adeo, quod præ fulgoris magnitudine in eam intendere nequiret, conspiciebat. Cumque sanctissima Mulier, cunctisque admiranda paululum pertransisset, conversus frater Joannes, et ad eam intuitum reflectens, velut solares radios post tergum ipsius procedere et versus cælum ascendere vidisse se, fatebatur.

C *elevata visa*
fuit, absen-
tique appa-
rui. 83 Denique frater Angelus de Hispania, presbyter et eremita de Monte Ceruo testatur, quod, cum esset Romæ in una camera cum fratre Andrea de Luca, beata Birgitta, quæ in eadem domo erat, per quendam suum nepotem vocari eum fecit: tunc ipse cum licentia fratris Andreae ivit ad illam, et dum per scapham * descenderet; visum sibi fuerat, quod altioris solito staturæ existeret felix Vidua: nesciebat autem utrum in aëra suspensa esset, vel non. Videbatur quoque sibi, quod quasi splendor quidam de ipsius facie refulgeret, quo ipsam minime cognoscere poterat, donec illa secum sermonem finierat: tunc vero fulgor evanuit, et in con-

sueta corporis statura Sponsa Christi apparuit. D Cum adhuc viveret Famula Dei, dominus Abuenensis *q* episcopus in Francia et Anglia divina legatione fungebatur: cumque præfatorum reges regnorum ad Dei verba suscipienda, quæ eorundem regnorum guerram tangunt, quæque in iv libro Revelationum in aliquibus capitulis continentur, minus benevolos intueretur, turbatus in corde, non parvo mentis suæ mœrore interea conficiebatur, cui obdormienti B. Birgitta apparuit dicens: Cur turbaris? Redibis ad patriam prospere, et faciens fructum animarum. Sed scito, quod nondum finietur plaga eorum, ad quos missus es, quia indurata sunt corda eorum contra Deum, et turbabuntur adhuc, donec humilientur.

84 Quemadmodum Christus in mundo corporaliter degens, dum verbis doctrinæ animarum salutem ardentissime procurasset, ad sananda interdum corpora se mystice transferebat, ut per hoc, quod visibiliter operatur exterius, animarum se medicum comprobaret interius: sic Sponsæ Christi accidit: etenim cum inimica, ut ita dixerim, verba, valetudinibus animarum salubriter medentia, charitate magna occidenti jam mundo per eam Christus edidisset; corpora nihilominus variis languoribus infecta pristinæ saluti voluit restituere per eandem, ut, dum ex facto miraculo et in corpore patrato dextera in ea pateret Excelsi, quia ipse erat, qui per illam loquebatur ad sanandas animas fidelium, ab omnibus posset credi. Itaque domina Catharina, uxor quondam domini Nicolai militis, adjurata fatebatur, quod ipsius filius parvulus, CAROLUS nomine, in tenera tunc ætate constitutus vehementer atque continue per annos duos morbum patiebatur epilepticum; ex quo ipsa anxia nimis ac tristis B. Birgittæ, tunc Romæ degenti, humiliter scribendo supplicavit, quod pro filio suo Dominum exorare dignaretur. Cui illa scribendo respondit, quod de infirmitate filii turbati vel tristari amplius non deberet, pro certo sciens, quod ulterius illi nocitura non esset, et ita factum est: nam ipsa hora, qua Romæ litera pingebatur, sicut in veritate compertum est, sanabatur puer in patria.

85 Romæ vero sanctuarium peragrans pauperulam nomine DVORERVA, de regno Norwegiæ ante portas ecclesiæ S. Prædixi *r* solam seminecem jacentem reperit quadam vice; hanc intuens, miserata calamitatis ipsius, ad hospitale S. Antonii, quod non longe aberat, personaliter deferre tentavit; sed non prævalens sola, a domino Magno, capellano suo, juvari se annuit, sicque ad hospitale illam ambo pariter detulerunt. Postea vero domum suam eam venire faciens, agnito, quod morbo laboraret supradicto, oravit ad Dominum, traditque sibi de proprio Pater pro tuitionis munusculo, festim ab illa ægritudine liberata fuit; adeo quod nequaquam amplius, quousque vixit, eam invasit.

86 In civitate Neapolitana puer, nomine Esau, filius domini Manets de Pedemonte, nepos Domini Nicolai de Accioliis *s* de Florentia *t*, quondam reginæ *u* Siciliæ magni seneschalli, decem circiter habens annos, infirmus valde ex ectica valetudine, consumptus et desiccatus in corpore in tantum, quod a medicis omnimode desperabatur, per dominam Lapam, ipsius pueri matrem S. Birgittæ præsentabatur: supplicabat

Cum adhuc
viveret,

E

gemina ep-
leptim.

F

febrim lect-
cam.

t

A supplicabat enim obnixius mater pro filio Sponse Christi, quatenus suis meritis et intercessionibus infirmanti puero subveniret: cujus illa corpus hujusmodi contractans, signaculum tandem S. Crucis super ipsius signavit ventrem; quo protinus infirmus convalescens perfectæ sanitati restitutus est.

ventris fluxum. 87 Item Romæ puer septem annorum, **GENALUS** nomine, filius illustris viri domini Latini de Ursinis, qui cum uxore sua domina Soritia singulari devotione atque familiaritate recolendæ Viduæ jungebatur, fluxum ventris cum acutissimis continuis febribus incurrerat, quem per dies plurimos passus, a medicis derelictus, nequaquam evasurus putabatur. Audiens vero hoc pueri mater, commota sunt viscera ejus super filium suum, et mittens festinanter magna cum devotione Christi Famulam adoravit: dicebat enim intra se: Venerit tantum et tetigerit filium meum, salvus erit. Quid plura? Venit Mulier sancta domum, cameramque ingreditur, omnes eicit, seque protinus in orationem ponit: demum ad puerum, lectulo decumbentem

B pergens mantelli sui fimbriam posuit super eum, faciemque suam pueri faciei conglutinans, parva mora super eundem incubuit: surgens vero dixit infantulo: Dormi, fili, dormi; et matre vocata, quam primitus cum omnibus egredi jusserat; non, inquit, moritur puer; sed dormit, et abiit. Puer autem a somno post paululum excitatus, pannis, quibus indui solitus erat, petitis et acceptis, sanus surrexit e lectulo, moxque domum egressus cum suis, ludebat cœtantanis.

mentis 88 Dominus Robertus, olim canonicus S. Joannis majoris in Neapoli, postmodum vero monachus Cisterciensis, ex indiscreta, ut putabatur, abstinentia demens effectus, precibus S. Mulieris fuit tandem perfecte curatus, de quo per Revelationem S. Birgittæ Christus loquebatur dicens: Unus homo ad excolendum agrum vel vineam conductus erat, in qua non paucis diebus exsudare eum oportebat: ipse vero aviditate pecuniæ totum volens lucrari una die propter nimium laborem infirmatus est: quo campus ille vel vinea pro majori parte linquebatur incultus; quare ipse amplius laborare non potuit, sique perdidit salarium, et opus remansit imperfectum. Talis fuit iste Robertus, pro quo tu oras, qui et ab hac infirmitate liberabitur.

deliria. 89 Videtur hic continuandum, quod in Florentina civitate de quodam notario delirante constat esse factum: hic quippe in tantam devenerat insaniam, quod ferreis ligabatur catenis, ne furens quemquam invadere contigisset. Cumque lucida interdum intervalla haberet, dolebat amarissime, et de humano desperans auxilio litteras suas Sponsæ Christi, Romæ degenti, quibus apud Deum pro se intercedere precabatur, destinavit. Post hoc vidit in somnis gloriosissimum Joannem, quem præcipuo amore dilexit, cum quadam venerabili sibi assistente atque dicente: Hæc Mulier de longinquis est partibus, quæ pro te Romæ interpellat: gratias ergo age Deo, quia sanaberis cito, qui sursum scribens geste rei ordinem Interventrici suæ gratias agendo referebat.

costas fractas, 90 Præterea visitante se loca sancta in regno Siciliae, cum de monte Gariano *x* ad civitatem Manfredornam *y* descendisset, magister Thomas, episcopus Vexionensis *z*, suarum comes

Octobris Tomus IV.

peregrinationum, casu accidente, sic graviter de equo cecidit, quod duæ ipsius costæ frangerentur, qui, de mane accita ad se Christi Sponsa, ad S. Nicolaum de Barro *aa* profectura, O inquit, Domina! est mihi gravissimum sine vestra præsentia, mihi gratissima, hic remanere, et vobis non minus grave arbitror, hic nostri causa subsistere: rogo ergo vos per amatorem vestrum Jesum Christum, quod eidem pro me precibus piis fuis, sanctissima manu vestra meum latus in ipsius nomine attraheretis. Tunc pia Mater, obortis præ compassione lacrymis, inquit; O Domine; ego reputor, quod non sum digna: sum enim peccatrix et indigna coram Deo; veruntamen omnes pariter Deum rogemus, ut ipse vestræ fidei satisfaciat. Orans ergo et surgens latus episcopi tetigit dicens: Sanet te Dominus Jesus Christus. Vix verba finierat, cum tumor evanuit, dolor abscessit, sanusque surrexit, cœptum iter gaudens proseguendo.

91 In Italia in castro Sermonete *bb*, quod est comitis Fundorum *cc*, Catharina de Flandria, Sponsæ Christi ancilla, gravibus febribus, et sinistri punctura lateris in tantum premebatur, quod de ejus vita modicum sperabatur: videns ergo domina Catharina, B. Birgittæ filia, non licere sic, infirmante derelicta, abire, eamque inibi pro multis, et magnis expensis, nonnullisque incommodis sinistram valde præstolari, Matrem deprecata est, quatenus pro ancillæ sanitate Dominum exoraret; quod cum a domino Petro, confessore ejus, etiam præciperetur, extemplo ad patris jussionem in modum Crucis in terram prostrata, applicato ad terram ore, quantisper oravit: surgens autem ancillam vocavit ex nomine, quæ protinus sana prosiliens, omnibus admirantibus, equitavit cum cæteris.

92 Dum dominus Latinus de Ursinis, quem paulo supra commemoravi, magnis quadam vice febribus æstualet, B. Birgittæ ad visitandum eum veniens, susurrando ad aurem ejus amabiliter dixit: Confortare, quia non vult Deus, quod tu modo moriaris. Dum quodam tempore generosa vidua Resgotiam iret *dd*, dominus Magnus, capellanus, qui se comitabatur, prope Lodosam *ee* cum venisset, in capite graviter infirmari cœpit in tantum, quod nullo modo poterat equitare; mane autem facto, cum cœptum iter Mater sancta proseguere decrevisset, eo quod propter defectum victualium, et locum minus tutum anxietur de mora; sacerdos hoc audiens, vocari ad se illam fecit, et dixit: Ne, quæso, Domina, hic inter bestias me desolatum derelinquas: rogo ergo manum vestram capiti meo superimponite, et spero, me vestris orationibus fore sanandum. Confessore ejus itaque annuente, caput tetigit confessoris *ff* dicens: O mi benignissime Jesu, sana eum, ad quod verbum surrexit infirmus, et robustior quam unquam prius fuerat, affectus, equum ascendebat.

93 Eo etiam tempore, quo Sponsa Christi adhuc in monasterio Alvastro residebat *ff*, in ipso primordio Christus apparuit sibi dicens: Dic ex parte mea fratri Petro suppriori, quod ego similis sum Domino, cujus Filii in duro cippo captivi tenebantur, qui misit legatos suos, ut filii sui liberarentur et præcaverent, ne in manus inimicorum suorum inciderent, quos putabant amicos: sic ego Deus multos habeo fi-

69 lios

A. Barrool-
no.

aa

lateris,
bb
cc

E

capitisque
dolores.

dd
ee

F

* capellani

etiam in Pe-
tro Alva-
strensi.
ff

A. BERTHOL-
DO.

lios inter Christianos, qui gravissimis diaboli laqueis captivantur, ideo ex charitate mitto eis verba mea, quæ per unam fœminam loquor. Audi ergo tu, frater Petre, illam; et scribe in lingua Latina omnia verba, quæ ipsa tibi ex parte mea dicet, et dabo tibi pro qualibet littera non aurum, vel argentum, sed thesaurum, qui non veterascet. His auditis, frater Petrus inducias ad deliberandum cœpit: onus tandem rejicere ex humilitate disponebat, partim se ad tantum opus indignum æstimans, partim vero de illusionem diaboli aliquid titubans. Cum ergo hæc secum agerentur; divinitus in ecclesia quodam sero percussus, statim cecidit quasi mortuus: omnium namque spirituum atque corporalium virium actu sublato, intellectum tantum sanum habebat. Monachi itaque sic in terra prostratum reperientes ad cellam deferendo super stratum suum eundem declinaverunt, ubi per magnum noctis spatium semivivus jacebat.

B
revelationum
suarum
scriptore,
sanavit.

94 Denique dispensatione divina talis se menti suæ cogitatio intulit: Portassis, inquit, hoc patior, quia divinæ jussioni parere formidavi, et ait: O Domine Deus! Si hæc est causa, parce mihi, quia ecce paratus sum obedire tibi. Consensu itaque facto in corde, sine ulla mora curatus est, et vadens ad dominam Birgittam paratum se ad omnia offerbat: qui et sacrarum revelationum scriptor et B. Birgittæ venerandus confessor (sicut in principio hujus libri dictum est) efflci merebatur. Item loquitur Christus eidem de eodem: Ego percussi eum; quia volebat obedire, et postea sanavi eum; quia ego sum medicus ille, qui sanavi Tobiam et regem Israël: Dic ergo illi: Aggredere, et volve et revolve opus scripturarum verborum meorum, et scribe, quia dabo magistrum Mathiam, magistrum in lege mea, quæ tu scribes ab ore istius Mulieris, unde potentes humiliabuntur, et sapientes obmutescunt: scias pro certissimo, quod tale opus facere volo per verba mea; nec credas a maligno spiritu hæc verba procedere, quæ Mulier ista tibi locuta est; quia ea, quæ dico, operibus comprobabo. Rursus cum hic idem vehementem capitis dolorem a sua pueritia pateretur, orante pro se Famula Dei, omnimodam recepit sanitatem. Orans enim illa audivit, Vade, dic fratri Petro, quia a dolore capitis liberatus est. Scribat ergo audacter libros verborum meorum tibi revelatorum, quia ipse habebit adjuutores.

ANNOTATA.

a Lib. 4 Revelationum cap. 121 vocatur Gerechinus.

b Vide lit. q in Annotatis in cap. 1 lib. 1.

c Sub annum 1345.

d Petrus, de quo sæpe alibi.

e Vide litt. bb in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

f Stregnesia episcopalis sedes est in Sudermania, Sueciæ provincia.

g Hujus monasterii nec in Chronologia, nec in Indice monasteriorum Ordinis Cisterciensis meminuit Carolus de Visch, nisi forte sit monasterium Saba, alias Julita, quod in diecesi Stregnesiensi collocat.

h Anno, ut apparet, 1344 vel seq.

i Obiit anno 1373.

k Corrupte scripta videtur hæc vox: forte indicatur Skeningia, Sueciæ in Ostrogothia oppidum, aut Stockholmia.

l Civitas est in Patrimonio S. Petri.

m Varnhemium in diecesi Scarensi et Visigothia situm anno 1148 conditum est a Suerchero, Sueciæ rege, secundum Catalogum Genealogicum abbatiarum Ordinis Cisterciensis Ms.

n De Pornacio legitur in Scheda Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, apud Hormann pag. 814.

o Coliseum situm est inter montes Caelium, Palatinum et Esquilinum.

p Ecclesia illa collocatur ordine 13 inter ecclesias Regionis secundæ apud Pancirolo in Opere de Thesauris absconditis urbis Romæ, quam hic verosimiliter intelligendam puto.

q Aboënsis civitas in Finlandia sita est. Quis porro fuerit nominatim episcopus, S. Birgittæ ad Franciæ et Angliæ reges legatus, me latet.

r In capite Saburræ ad montem Esquilinum.

s Idem, cujus mortem S. Birgitta prædicit, cum anno 1366 Neapoli versaretur, ut dictum est num. 311 Commentarii prævii.

t In Tuscia.

u Joannæ, quæ ipsum ad hoc munus ecevit, ut scribit etiam Summontius lib. 3 Historiæ Neapolitanæ, pag. 471, post obitum Roberti de Cabani, anno 1345 defuncti.

x Lege Gargano: situs est in Apulia.

y Lege: Manfredoniam, Apuliæ oppidum.

z In Suecia.

aa Barium archiepiscopalis in Apulia civitas est.

bb Campaniæ Romanæ.

cc Fundi urbs episcopalis Latii.

dd Legendum suspicor in Vestrogothiam iret, in qua est Ludosia paulo post memorata. Nul- lum locum, qui Resgotia dicitur, in Suecia reperi.

ee Vide litt. dd hic.

ff Sub annum 1345.

CAPUT II.

De oppressis a Dæmone per eam liberatis; de sulphuris, quem in offensa Dei sentiebat, odore, et dono revelationum, sibi factarum.

Non modicum adversus superbientes dæmones acceperat humilis Christi Sponsa potestatem: hoc siquidem munere suam Sponsus ditavit Sponsam, ut, tradita sibi calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici potestate, nihil prorsus noceret eis, pro quibus ipsa orare decrevisset. Unde in civitate Nolana in Campaniæ provincia mulier fuit PRETOLELLA a nomine, ætate propecta, sed nequaquam formosa, quæ a dæmonio incubo diu vexabatur: nam, cum sopori se traderet, et somnus eam invaderet, vir fortis et magnus omni fere nocte irruerat in eam, ipsamque

Mulierem
a dæmone
incubo

A que viribus opprimens actu coibat; ita quod signa omnia, quae in hac vili materia post factum remanerent, apparebant; eratque semper ille spiritus secundum mulieris iudicium tangibilis: ipsum vero minime cognoscere poterat: cum semper ante concubitum lumen extinguere consueverat. Cœpit mulier de aliquibus vicinis suspicari, quibus per veridicas attestaciones et multimodas excusaciones, etiam juramento vallatas, calumniam referentibus*, cœpit mulier fortius ostia firmare, vicinasque vocare matronas, ut secum de nocte consisterent, prohiberentque violentiam, et cognoscerent illatorem, quibus pariter vigilantibus, cum eas somnus opprimeret, accedebat ut prius, et in actu vocare non poterat dormientes; porro existimans muliebrem sexum ad sui defensam non esse idoneum, generum suum, juvenem magnanimum, vocavit in domum, et cum sua invicem filia decumbebant.

* an Refel-
lentibus?

miserum in
modum

96 Vir itaque somno fortiter reluctans, mulieres fortiter vigilare cogebat: ita quod noctem totam transigebat insomnem; sed spiritus nequam, ut omnibus se fortiores ostenderet, cum strepitu intrabat domum, extinguere lumen, omnibusque terrorem et soporem inducebat, ipsique sic ad terram prostratis, miseram mulierem solito more opprimebat. Cœpit ex hoc mulier advertere immundi spiritus fore negotium, quae ad Deum se convertens pluries confessa, dominici corporis sumpsit Sacramentum; nec tamen malignus spiritus a vexatione cessavit. Convertit se exinde mulier quorundam suggestionem ad magicas artes, ferendo caracteres, et cuncta, quae sibi fallaces arioli suggerebant, faciendo: sed et breve quoddam cum caracteribus, a presbytero sibi Raymundo exhibitum, capillorum comis involvebat, quibus maleficiis ut infelix mulier adhereret, et per consequens æternam damnationem incurreret, versutus coluber rarius ex tunc vexare eam cœpit; sed nequam tamen ab omnimoda vexatione destitit, quo minus anxia mulier effecta magnificum virum dominum Nicolaum, comitem Nolanum, benevoluntiam, adiit cum lacrymis et singultu, casum suae miseriae serius illi retexendo, sperans, forte per ipsum remedium salutis posse sibi conferri.

infestam,

97 Miratus ille de obscenitate tantae turpitudinis, cum domino Alphonso eremita, qui forte tunc Nolae erat, putavit conferendum: de cuius sano consilio Neapolim (ubi tunc B. Birgitta degebat) mulierem destinavit, consilium et auxilium ab illa pariter suscepturam. Audiens vero Famula Dei, quod factum fuerat, petiit a muliere, si quid ad magicam pertinens artem penes se retineret; respondit, se nihil tale habere; tunc illa spiritu sancto plena, Non est, ait, ut dicis; sed crinibus tenes, quod non licet habere Christianis. Stupefacta mulier veritatem protinus confessa est: fascinum, quo fascinata fuit, abjiciendo. Denique mandavit illi confessiones iterato cum vera cordis contritione facere, Eucharistiam cum ferventi devotione die sequenti sumere, jejunium et orationem, quibus omne demoniorum genus ejicitur, interim celebrare. Hæc illa faciente, et Famula Dei pro se orante, diabolus totaliter fugatus est et ab infestatione cessavit.

aliosque vel
a demone,

98 Item, quemadmodum in IV libro cap. LXXX scribitur, quaedam mulier a demone vexabatur, cujus venter sic intumuit, ut quasi paritura

esset subito, etc: Vide ibidem. In Scarensi diocesi *b* prope castrum prius quaedam mulier trium annorum filium, sicut in LXXXI cap. supradicti libri continetur, sanctae Birgittae praesentavit, qui nullo modo quietari poterat, nisi, quando aqua frigida aspergebatur etc: Vide ibidem. Dæmoniacus quidam in Ostrogotia *c*, de cuius nomine Prior Alvastris, qui hoc miraculum recitat, non recordabatur, praesentibus domino Thoma, episcopo Vexionensi, et magistro Mathia, S. Theologiae professore, canonico Lyncopensi, pluribusque aliis, cum hic ipse Prior verba Christi B. Birgittae revelata, et in XXXIV capite VI libri contenta, super eum recitaret, illico purgatus est. Eodem modo duo arreptitii in regno Suetiae, cernentibus atque mirantibus praebitis sacerdotibus, mundati sunt. Invasit aliquando diabolus cursorem B. Birgittae, qui, fingens se una dierum literas habere, ingrediebatur ad eam, et evaginato mucrone voluit interficere: hic per dies aliquos terribiles faciens gestus, tandem, orante pro se Domina sua, dimissus est. Hospitante semel B. Birgitta in provincia Oplandiae *d*, muliercula quaedam a demone obsessa praesentabatur, cum jam orationem primum super eam faciens, et vitali signo demum faciem muniens, daemonium fugit*.

A. Bzarnhol-
no.

b

c

E

d

* fugavit
vel ab ejus

99 Refert Prior, prout in confessione a fratre Nicolao, monacho suo, acceperat, quod tantam famem idem Nicolaus annis multis, tentante se sathana, fuerat passus, quod in nocte Natalis Domini usque ad primam Missam sustinere non poterat: hic fuis lacrymis Famulam Dei pro se orare precabatur: cumque specialem pro eo orationem fecisset, frater obdormiens in hora, qua tertia celebrabatur Missa, vidit mulierem labia sibi et linguam contingentem, quae ait ad eum: Ecce sanus es, surge: qui evigilans, nunquam de cetero talem patiebatur molestiam. Sane Prior et ipse notaverunt horam, et illam veraciter invenerunt, qua Matrem pudicitiae pro eo supplicasse compererunt. Item Prior meminit, acceperat ab ancilla quadam dominae Birgittae, quae affinitatis causa a viro suo per episcopum fuerat publice separata, propter quod cum ipsa mulier nimis amaricaretur, et quietari non posset; contigit, quod B. Birgitta dialogum Evangeliorum coram se legi faceret: Tunc mulier, generosae Viduae vestigiis se prosternens, misereri sibi flagitabat, suam illi tentationem detegendo: porro compassione cordis hæc intrinsecus tacta, flexo coram Deo poplite, omnes, qui aderant, pro illa orare precabatur. Surgentibus vero ab oratione, cum interim lector in Dialogo legeret, mulier quasi dormitans vidit, dum B. Birgitta genua flectebat, quasi aethiopem de medio mamillarum suarum cum detestabili prodire fetore; quem fetorem evigilans quoque hauriebat.

tentationibus

100 Religiosus quidam annis duodecim de sanctissimo Christi corporis Sacramento tentatus, excellentissimum quoque Mariae nomen absque sordida cogitatione blasphemiae recensere non poterat; unde ab Angelica salutatione diu abstinuerat: ad Sponsam ergo Christi lacrymans accessit, et pro se Deum orare postulavit, qui sic liberatus est, ut raro postea sine magna lætitia sanctissimae Mariae nomen vel audiret vel proferret, tamque suave corpus Christi sibi effectum est, ut quietari non posset illo die, quo Missam non celebraret. Hic idem diu habuit desiderium

A. Benzhol-
no.

siderium sancta loca in Jerusalem visitare, sed propter obedientiam et professionem non est permissus, qui, cum esset in extremis, raptus est, et omnia loca illa in spiritu vidit, sicut et hi, qui corporaliter viderunt, et cum illorum locorum dispositionem his, qui prius visitaverant, enarasset, exultans in Domino sublatus est.

liberavit.

101 Meretrix quedam per B. Birgittam ad Deum conversa sequebatur magistrum, quæ in tantum a maligno spiritu quandoque tentabatur, quod vicibus iteratis de lecto illam detrahens, oculos quoque ipsius visibiliter comprimebat. Sane mulier de hoc impatiens, mortem quoque ex hoc contingere sibi pertimescens, ad vomitum peccati revertens cogitabat, dicens: Melius est mihi temporaliter vivere, quam violentam mortem incurrere: B. autem Birgitta per Spiritum sanctum hæc sciens, in præsentia sui confessoris, nonnullorumque aliorum contra diabolum, qui illam puniebat, dixit: Recede, o maledicte diabole, quia satis illam mulierem contrivisti. Tunc mulier quasi obmutescens per aliquod temporis spatium in terram defixit obtutus, et postea se erigens dixit ad Sponsam: Benedicta tu Domina, vere etenim diabolus egredientem in vilissima forma videbam; et ex illa hora a demone liberata nec cogitationes sordidas ex tunc patiebatur, nec impatientia frangebatur.

Non raro
admissam
Dei offen-
sam

102 Experimento didicimus, quod fetore aliquo infectus fetentem alium de facili non attendit: si quis vero mundus fuerit, malum odorem in altero quam cito apprehendit; sic B. Birgittæ contingebat, quæ, cum ab omni vitiorum labe, in quantum fas est dicere, perfecte munda esset; si quando dolosa verba aliqua vel criminosa audisset, vel si quis in mortali peccato existens, stetit coram ea, tantum sulphuris fetorem confestim hauriebat, quod vix poterat tolerare: unde, cum esset in Famagusta e, frater Simon de Ordine Predicatorum, Antiochiæ principis, patri regis Cypri confessor et magnus theologus et astrologus, multa sciens, et se ipsum nesciens, ad Famulam Dei venit, et sub ovina specie vulpinam tenens astutiam de gratia istarum revelationum divinarum sagaciter cum ea loquens scrutabatur veritatem: cumque ambo pariter confabularentur, tanto Mater sancta quasi fetore sulphuris replebatur, quod bene poterant omnes, qui aderant, non modicum ipsam ex gestu fatigatam, advertere. Unde et vale sibi illo faciente, e vestigio ad nares manns applicuit, fetoris vehementiam declinando.

sive ab aliis,
sive a se ex
odoratu

103 Simili modo Romæ sibi contingebat, cum ad uxorem domini Jordani de Marino visitationis causa perrexisset; nam tantum in gestu illius et moribus fetorem hausit, quod non modicum in tolerando cruciabatur; quam ob rem dominus Magnus f et domina Catharina admirantes, quid esset in ea, a domino Petro confessore sciscitabantur; a quo de veritate clarificati siluerunt. In lxxxvii cap. libri vi Revelationum legimus, quod quadam die, cum Sponsa Christi cuidam episcopo et aliis nobilibus consedisset, sensit tunc etc: Vide ibidem. Cæterum si interdum verbum ab aliquo, Deo exosum, ipsa retulisset, non parvam in gutture et lingua amaritudinem repente sentiens, offendisse se Deum, certius advertebat, et recolens verbum illud, mora sublata, cum ingenti dolore et lacrymarum effusione confitendo emendabat.

Rediens nempe de partibus Orientis per dies aliquot apud reginam Siciliæ g in civitate Aversa h morabatur: ubi Antonius de Carbeto; campsor, civis Neapolitanus, notus reginæ ac multum familiaris ad honores anhelans et divitias, rogavit eam, qualiter reginæ suggere-ret, quatenus de officio quodam de aduna i, tunc vacante, benigne sibi consentiret.

104 Annuit Sponsa Christi improvide, nulla habita deliberatione, nulla oratione præmissa, nullaque patris spiritualis facta requisitione; sed extemplo amarissimum sulphuris saporem in ore et in gutture sentiebat; de quo stupens orare cœpit, ut puta, quæ ne Deum offendisset, licet in quo, nesciret, contremiscens titubare cœpit. Cui Christus visus oppositum ei, quod Antonio sponderet, imperavit, quod scilicet reginæ persuaderet, quatenus de illo officio Antonio non provideret: ipsi quoque Antonio diceret, ne illius officii beneficium requiret: alioquin si ad votum in non modicum animæ suæ detrimentum, ac temporalium cederet bonorum. Denique B. Birgitta de loco recessit, et Antonius, quod concupivit, post annos circiter sex consecutus, recepto post modicum per commissarium reginæ computo de officii ministracione in magna, pecunie quantitate debitor est inventus, ex quo omnibus, quæ habebat in sua potestate, distractis, veluti mendicus et vagus effectus est.

105 Inter cetera Spiritus sancti charismata, Sponsæ Christi pro ornato atque decore a Sponso indulta, excellentissimo videndi, audiendique spirituali dono ditata fuit: nam tot et tanta secreta cœlestia, et occulta mysteria, a mundi sapientibus abscondita, fidei Famulæ suæ Rex cœlestis revelare dignatus est, ut humanæ fidei temeritas vix queat admittere, cum nunc in propria Deus Pater persona, nunc suum Unigenitum, nunc per Unigeniti dignissimam Genitricem, interdum vero per Angelos aut Sanctos eidem apparendo vel loquendo infinitas, ut sic dixerim, revelationes ministrabant sibi, de quibus nimirum revelationibus vii libri cœlestes, et octavus, qui dicitur ad Reges, Sermone angelico, cum multis extravagantibus Revelationibus demptis, compilati sunt.

106 In quibus etiam Revelationibus sacræ nonnumquam exponuntur Scripturæ, solvuntur quæstiones, dubia enodantur, manifestantur abscondita, et futura multa prænuntiantur et quemadmodum primo libro tactum est, tam summi Pontifices cum cæteris ecclesiæ prælatis, ac religiosis et clericis, quam etiam reges cum principibus et magnatibus, militibus, virgines et viduæ cum conjugatis singulariter vel specialiter, cum comitatibus, et regnis docentur et informantur, increpantur et obsecrantur, de instantibus quoque periculis et Dei iudiciis salubriter terrentur, ita ut pene dignitas, aut gradus, status vel ecclesiasticus, aut secularis non sit, qui vel quæ specialem et sibi competentem revelationem, revelationesque non accipiat: cum et heretici, Judæi quoque, et pagani ab hoc munere non sint immunes. Sed et animæ in purgatorio existentes acerbissimasque inferni penas luentes suffragiorum beneficia eisdem revelationibus consequuntur.

107 Quis enim non miretur? Quis Dominum in Sanctis suis non veneretur, qui sciat magna mirabilia solus? Quis, inquam, Dei, et hominum

A num Mediatricem hanc et legis divinæ latricem summis non extollat laudibus, et ex præcordiis digna non resonet præconia, debitorem se sibi pro incremento salutis humiliter confitendo, et misericordiam hanc magnam senescenti mundo per eam exhibitam affectuose amplectendo? Nam ut cum pace omnium (qui alterius non invident, sed congaudent sanctitati, imo Dei bonitati) id dixerim, a sæculo non est auditum, quod cuiuspiam alterius oculos atque aures Deus sic aperuerit, sicut humillimæ Ancillæ suæ: fuit enim singulariter a Sponso suo hac prærogativa dotata; cui in secundo libro Revelationum cap. xviii ab eodem sic dicitur: Tria mirabilia feci tecum etc.: Vide ibi. Item in sexto libro cap. iii dicitur: Ego, inquit Christus, facio sicut Rex etc.: Vide ibidem. Si autem miraris, quod loquor, quare tanta gratia huic mulieri fuit indulta, audi quid miranti sibi in cap. xv, 2 libri Christus responderit. Miraris, inquit Christus ad Sponsam, quare talia loquor et tanta concedo tibi etc.: Vide ibi. Si vero mu-

B scitas, cur de humiliori, sanctorive statu personam ad tantum opus non elegerit; respondet tibi Christus in eodem libro 2 cap. xvi ubi dicit: Mirantur multi, cur loquor tecum, et non cum aliis etc.: Vide ibidem.

laudantur
ex revela-
tionum li-
bris.

108 Ceterum si hæsitās, an a bono Spiritu, an a malo sint habita; docet te Christus, qui hæsitantem Sponsam in primo libro cap. iv increpando sic dicit: Quare timuisti de verbis meis etc. Vide ibi. Item in iv lib, cap. xiv inquit Christus Sponsæ: Cur times et sollicitaris ex eo, quod diabolus etc. Vide ibidem. Scribens præterea S. Mater vicario domini Papæ Romæ degenti, prout in LXXVII * libri iv poteris reperire, taliter est exorsa: Vestræ honorandæ Paternitati etc.: Demum eadem verba in quamplurimis etiam aliis revelationibus invenies, si placet, quo Spiritum veritatis a spiritu secernas falsitatis. Denique si illud te movet, quod non ita cito, non ita fideliter divina hæc oracula a cunctis recipiuntur; aut certe, quia plura in eis prophetice dicta diutius differuntur; quamquam plura meo iudicio constet jam esse completa; quid ipse, qui omnia moderatur, et novit, hac in re loquitur, ausculta. In libro siquidem primo cap. lii. Virgo virginum Filium suum alloquitur dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, et Deus meus etc. Et rursum flos florum Virgo Maria in secundo libro cap. xix, circa finem loquitur ad Filium dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, qui es, et qui eras. Similiter nec illud prætereundum est, quod in vi libro cap. c scribitur: Timebat namque, ut ibidem dicitur, Sponsa, ne forte verba divinitus ei revelata infirmarentur et calumniarentur ab omnibus etc. Vide ibi. Plures etiam alias revelationes invenies ad hanc materiam pertinentes.

* atlas : 78

ANNOTATA.

a Pisciolella legitur apud Hormann pag. 813 in Epistola Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum Giennensem olim episcopum: in Bulla Canonizationis Pictiolella.

b De Scara vide dicta ad lit. y in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

c Sueciæ provincia.

d Legendum verosimiliter: Uplandia.

e Episcopali in Cypro urbe.

f Confessor dein Vastenensis, qui canonizationi S. Birgittæ sedulo allaboravit.

g Joannem.

h Campaniæ in regno Neapolitano.

i Ita fere vocantur sedes, quæ recipiendis meritis, earumque transeccionis vectigalibus et tributis destinantur.

A. BERTHOLODO.

CAPUT III.

De spiritu Prophetiæ.

Sinostra magna vidit, dixit, scripsit, in hoc complecti vellem capite, et debitum scribendi modum excederem, et lectori fastidium, mihi quæ laborem non modicum haud dubium præpararem, cum tanta de præteritis atque præsentibus occultis, nunc de futuris vaticinando reseravit, antra quoque cordium, quorum Deus scrutator est, nonnunquam detegendo. Quanta si essent in unum glomerata, unum per se non parvum efficerent volumen; etenim ut de cæteris, quæ ad reges, ad regna, civitates et loca, privatasque personas pertinent, taceam; de ipso quoque militantis ecclesiæ statu, utpote de schismate, quod paulo ante ipsius Sanctæ obitum sub Urbano V ortum est a, atque de sanctæ Ecclesiæ omnimoda reformatione multa prædixit; quemadmodum in multis capitulis librorum celestium legentibus apparebit. Unde Bonifacius Papa, cum pleaque ipsius merita vitæ in suis retulisset Epistolis, adjunxit: Quibus quidem sanctis absque intermissione continuatis operibus hæc generosa vidua per gratiam Sancti Spiritus promeruit, multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare, ac visiones et revelationes varias videre et audire, ac spiritu prophetico multa prædicere, quorum nonnulla effectu completa fuere, prout hæc et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur.

Multa prædixit;

F

110 Sed quoniam ab initio istius Operis intentio mihi fuit fragmenta colligere, ne perirent, paucis admodum ex his, quæ in vii libris continentur, præmissis prophetiis, ad eas, quas in Attestationibus reperi, festinando *. In quarto ergo libro cap. v Petrus Apostolus, quædam B. Birgittæ de statu Urbis præterito insinuans ac de futuro nonnulla præsignans adventum quoque summi Pontificis ad eandem Urbem, qui tunc temporis in Avenione, Galliarum urbe, residebat, et per annos plurimos cum sua curia inibi moram traxerat, prædicens, inquit, Insuper dico tibi, quod civitas ista Roma, civitas erat pugilum, ejus plateæ strata auro et argento, nunc autem lapides ejus saphyrei versi sunt in lutum. Habitatores ejus paucissimi, quorum dexter oculus erutus est, dextera manus abscissa, bufonesque et viperæ habitant cum eis, præ quorum veneno animalia mitia non audent apparere; nec pisces mei elevare caput, ideo adhuc in eam congregabuntur pisces, si non ita multi, ut olim, erunt tamen æque dulces et audaces, in tantum quod

de statu Urbis scilicet;

F

infestino.

A. BERTHOL- quod ex eorum collusione descendunt bufones et
no. ranæ et serpentes mutabuntur in agnos et le-
ones erunt columbæ ad fenestras suas. Item ad-
dit : Dico tibi amplius, quod in diebus audietur :
Vivat vicarius Petri, et videbis eum oculis tuis,
fodiam enim montem delitiarum etc : descendunt
sedentes in eo : quia autem benevole noluerunt
descendere, venient compulsi contra spem omni-
um, quia exaltari vult Deus cum misericordia et
veritate etc. Hæc ibi.

de Urbani V 111 Sicque factum est : nam dominus Urba-
nus Papa V de Avenione cum sua curia Rom-
am veniens *c* in ea residere cepit, quo nec-
dum civitatem ingresso in S. Maria majori Spon-
sæ Christi oratione vacanti revelatio illa facta
est, quæ incipit : Uni personæ videbatur, quasi
quod esset in magno choro etc : Quære in iv
libro cap. XLIX. Denique annis quindecim ante-
quam iste Pontifex Romanus veniret *d*, de
ipsius adventu ipsa certificata fuerat, et prædi-
xerat, quemadmodum Domino Cardinali de S.
e Petro *e*, qui ecclesiæ S. Petri Romæ tunc can-
onicus erat, et quam pluribus aliis personis
innouerat. Præterea commoranti adhuc Famu-
læ Dei in monasterio Alvastræ in Suetia Chri-
stus mandaverat dicens : Vade Romam, ubi
plateæ stratae sunt auro et rubricatæ Sancto-
rum sanguine, ubi compendium et brevior via
est ad cælum propter indulgentias, quas summi
Pontifices et cæteri Sancti Dei glorioso san-
guine suo et precibus promeruerunt : stabis au-
tem ibi donec Papam et Imperatorem *f* ibi-
dem videbis, quibus et mea verba annuncia-
bis.

Casaris Ca- 112 Quam ob rem deridebatur a multis, nequa-
rolis Bote- quam verisimile esse, Pastorem ecclesiæ impera-
mi, toremque tunc temporis insimul tunc Romam
venire, asseverantibus : sed et presentem se
fuisse, domina Catharina, sanctissimæ Matris fi-
lia, testatur, quæ parens sua illo in tempore, quo
Imperator Carolus Romæ erat, summo Pontifici
Urbano V in palatio Apostolico reverenter exhi-
bit, atque supradicta omnia humiliter enarra-
vit : aderat autem tunc præfatus Cardinalis S.
g Petri episcopus Avenionensis *g* et dominus Rey-
h naldus de Ursinis *h* attestantes, quod ante plu-
res annos amborum, scilicet Papæ et imperato-
ris, una prænuntiavit adventum. Quam ob causam
C mitiori devotione et reverentia ad eandem affi-
ciebantur ; sed, cum, antiquo serpente suadente,
Avenionem præfatus Pontifex regredi proposuis-
set, alia tunc de eo facta est revelatio, quam
devota Christi Famula in Monte Flascone eidem
presentavit *i*, quæ quidem revelatio in ea parte,
i qua prophetica est, hic recitanda est. In fine
quippe illius Revelationis Mater Dei sic inquit :
Modo volo aliquid loqui super isto Papa, qui no-
minatur Urbanus, propter pacem meam etc : Vi-
de ulterius.

k 113 Urbano autem V vita functo *k*, Grego-
rio et Gregorii XI in illam adventu, rio ejus successori quatuor revelationibus valde
comminatoriis jussum fuit, quatenus ad Urbem
cum sua curia properaret. Quartam autem, quia
de ea mittenda præceptum non acceperat, Spon-
sa retentavit ; quam velut propheticam, quia
eundem pontificem ad Urbem omnimode ven-
turum præcivit, censui hic esse scribendam.
Oranti quippe B. Birgittæ pro Pontifice supra-
dicto in festo S. Polycepi in Neapoli civitate,
cum de sacro Jesu Christi repedaret Sepulchro,
ipse Jesus visus dixit : Attende, Filia, ad ver-
ba, quæ loquor : scias enim, quod iste Papa

Gergorius similis est paralitico etc. Vide. Hinc *D*
est, quod in eadem civitate Neapolitana consi-
stens Roberto, Nolani comitis primogenito, sæ-
pius ad se venienti, semel dixit : Roberte, scias
et firmiter teneas, quod dominus Gregorius Pa-
pa, qui iterum Avenione degit, Romam ventu-
rus, est, et oculus tuus conspiciet illum. Trans-
actis vero circiter quinque annis, Papa venit,
et, dum de monasterio sancti Pauli *l* equitaret
(verborum S. Birgittæ non immemor) ut ingre-
deretur Urbem, dominus Robertus ad eum dex-
trandum deputatus, verborum S. Birgittæ non im-
memor, ad Præsulem se convertens, inquit : Nunc
vere cognosco, quod sancta illa mulier Birgitta
verum mihi vaticinium dixerat ; etenim non tan-
tum, o Pater beatissime, juxta verbum suum
vos in Urbe video, quin imo personaliter sanctita-
tem vestram reduco *m*.

114 Animadverto vero, quam luculenter *n*
schisma, quod successoris istius tempore in Ec-
clesia ortum est *n*, præsignaverat, videamus :
scribit enim vicario domini Papæ, ut in cap.
LXXVIII, libri quarti continetur, in hæc verba :
Vestram venerandæ Paternitati ego Vidua quædam *E*
etc. Vide ibidem. Item alibi *o* Sponsus ait ad
Sponsam : Scito, inquit, quod tanta tonitrua et
fulgura venient in Ecclesiam meam, multis viden-
tibus, qui nunc vivunt, quod multi optabant
mortem, et mors fugiet ab eis. Item nuntius
Papæ quibusdam præmissis adjecit : Est etiam
utilissimum, habere et petere patientiam, quia in
diebus multorum, qui nunc vivunt, sol dimidia-
bitur, stellæ confundentur, sapientia infatuabitur,
humiles in terra ingemiscunt, audaces prævale-
bunt ; et subdit : Hoc sapientum est intelligere et
interpretari, qui aspor sciunt deplanare, et
futura providete *p*.

115 De melioratione vero status Ecclesiæ
nec non paganorum ad fidem vocatione multæ
et satis proluxæ revelationes habentur ; sed com-
pendii causa duæ tantum brevissimæ hic descri-
buntur. Ait enim Mulier sancta in vi libro, cap.
LXXIV : Vide in Roma a palatio Papæ prope san-
ctum Petrum usque ad castrum S. Angeli et a
castro usque ad domum S. Spiritus, et usque ad
ecclesiam S. Petri, quasi quod esset una plani-
ties, et ipsam planitiem circumbat fortissimus mur-
us, diversaque habitacula erant circa ipsum mur-
um ; tunc audivi vocem dicentem : Papa ille, qui
Sponsam suam ea dilectione diligit, qua ego et
amici mei dileximus eam, possidebit hunc locum
cum assessoribus suis, ut liberius et quietius ad-
vocare possit consiliarios suos. Item in eodem libro
cap. LXXXIII, Scias, inquit Christus, quod adhuc
tanta erit devotio in paganis, quod Christiani erunt
quasi eorum servi, et complebuntur Scripturæ,
quod populus non intelligens glorificabit me, et
ædificabuntur deserta, et cantabunt omnes : Gloria
Patri et Filio et Spiritui sancto, et honor omnibus
Sanctis ejus etc.

116 Nobilis vir dominus Carolus Marosel-
lo, civis Januensis, coram testibus retulit, et ju-
ramento firmavit, quod, dum de anno MCCCXXI
q esset Famagustæ in insula Cypri, B. Birgitta
cum suis comitibus ad S. Jerusalem loca va-
dens, inde pertransiit, et in Nicosiam *r*, se se-
quente, pervenit, ubi, Sponso Christi et regina
cum principe, qui tunc regebat, cum aliis baro-
nibus ibidem existentibus convocatis, exposi-
ta adventus sui causa, videlicet quemadmodum
ad S. Sepulchrum iens, illuc applicuisset, mo-
nuit

A nuit omnes ex parte Dei, quod de quibusdam abominabilibus et horrendis peccatis, quae in regno illo diu vignerant, et adhuc vigeant, se abstineret: adjiciens, quod, ni condignam emendam facerent, divina ultio super ipsos et regnum quantocius deserviret; dixitque, quod, si vellent, humilibus precibus pro eis et pro eorum correctione Deum exoraret. His auditis, quidam assistentes triumphabant, humilem Christi Famulam deridentes: nonnulli vero, quibus sanior sensus erat, reverenter eam pro se orare precabantur.

imminentem 117 Eodem vero anno de mense Augusti, ut sibi videbatur, rediens de S. Sepulchro Ancilla Christi reginam, et omnes principes et barones regni iterato convocari fecit, eisque, ipso teste praesente, narravit, qualiter in monte Calvariae, dum esset ad Sepulchrum Domini, pro regno Cyprae deprecans, Christus dixit: Ut quid, Filio, pro regnicolis illis tantum oras? Scias, te in vanum laborare; nam emendam quidem promittent, sed non facient. Quare dicas eis ex parte mea, quod, nisi vias suas pessimas correxerint, de eorum sceleribus vindictam quantocius sumam; et inter caeteros eorum excessus necem quoque serenissimi principis domini Petri, olim regis Cyprae, quem necaverant, eis improperavit. Adhuc quidam eorum, qui convenerant, debacchantes ridebant, praesertim frater Simon Ordinis Praedicatorum; qui amentem illam acclamando trufabat * asserens, non minimam fatuitatem esse, fidem talibus adhibere. Hic est frater Simon ille principis patris confessor, ad cuius praesentiam Mulier sancta fetorem tantum sentiebat.

Dei ultionem, 118 Deinde anno, quo supra, decima die mensis Octobris, cum adhuc venerabilis Domina illie moram traheret, in coronatione praefati regis gravis dissensio inter Cypros et Januenses orta est adeo, quod non parva Januensium multitudo trucidaretur *u*. Quidam vero letaliter sunt vulnerati; inter quos dominus Petrus Marosillo, ipsius testis consors, cum una dagha * quatuor percussus ictibus, pene spiritum exhalavit. Huic de sua sanitate, medicis desperantibus, diffidenti in spiritu prophetiae Mater sancta dominum destinavit Alphonsum dicens: Ne dubites, Petre, quia de his vulneribus nequaquam morieris, sed aderit tibi gratia Christi: qui sanatus gratias sibi referens infinitas; qui paulatim convalescens perfecte incolumitati restitutus est. Misit praeterea Sponsa Christi dominum Alphonsum ad reginam, regnique magnates dicens eis ex parte Dei: Jamjam incipiunt divinae ultiones, et gladius Dei acutissimus contra vos jam incipit exerci, cujus rei causa seditio ista facta est. Nam, quemadmodum testis ipse vidisse se, perhibebat, parvo decurso tempore, Januenses in manu forti et brachio extento Famagustam obsidentes debellerunt, ceperuntque regem et quamplurimos.

quam a Christo 119 De regno vero alii captivati sunt, alii sauciati, nonnulli etiam in occasione gladii mortui: sed et, quod dictu nefas est, proprias uxores plerique eorum pro vitae alimoniis etiam meretricum stipendiariis tradiderunt. Vidit insuper testis iste aliquos de regno nobiles, et potentes Januae postmodum eleemosynam postulando mendicare; quibus ipse quoque manum porrexit adjutricem. Vidit denique dominum principem in regem coronatum carceribus man-

cipari, et per aliquem de Januensibus in camera, et in loco, ubi praebati quondam domini Petri regis adhuc sanguis recens apparebat, gladio trucidari *x*; et multa alia circa eandem materiam vidisse se fatebatur; quibus Prophetissae nostrae vaticinium procul dubio verificabatur. Prophetiam itaque de regno Cyprae cum consiliis et increpationibus ac comminationibus ad eos factis in vi et vii Revelationum libris in pluribus capitulis invenies. De Famagusta Christus loquitur: Haec civitas est Gomorra ardens igne luxuriae et superfluitatis, et ambitionis, ideo ruent structurae ejus et desolabitur et imminuetur, et habitatores ejus migrabunt, et praedolore et tribulatione ingemiscent, et deficient, et nominabitur confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis.

120 De duce vero, qui conscius fuit mortis fratris sui *y*, loquitur Christus: Hic audacter dilatata superbiam suam, gloriatur et de incontinentia sua nec attendit, quid fecerit in proximum suum: ideo, nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post, quam qui plorat ante: quia non levio- **E**riorem mortem habebit, quam frater; imo amariorem, nisi cito se emendet. Rursum de confessore ducis Christus inquit ad Sponsam: Quid tibi dixit frater ille? Nonne, quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus? Tales non sunt confessores, sed deceptores; quia vadunt tanquam simplices, sed verius sunt vulpes et adulatores. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et detentiones propter modicum temporale. Ideo si stetisset iste frater in conventu, minimum obtinuisset supplicium, et majorem coronam; nunc autem non effugiet manum increpantis et tribulantis.

121 Maria, uxor Alphonsi Hispani, habitans Neapolim, ad sancta Hierosolymitana loca cum S. Femina properaret, pro quadam sua filia ipsam de consilio requisivit. Cui dixit, quod in monasterio S. Crucis vel S. Clarae Neapoli illam offerret. Rediens itaque domum, quod a S. Vidua rursus acceperat, complici suo ac nata disseruit: resistentibus autem illis et contradicentibus, tandem B. Birgittae dissensum eorum eadem mulier reportavit. Tunc sancta Deo plena; Tu, inquit, filiam tuam nunquam videbis nuptam, et sic factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris erepta est. Item, cum se ad dicta loca sancta visitanda Romae praeparaverat, confessoribus suis, quasi ex ore Dei praedixit, quod uno duntaxat, qui sibi charissimus erat, excepto fratre, atque redire omnes deberent incolumes, sicut factum est: nam dominus Carolus, filius ejus *z*, sibi magis dilectus, ut in primo libro hujus cap. vi * dictum est, Neapoli in accessu Romae *aa* mortuus est. Exeunti Sponsae Christi et oranti, quadam vice revelatum fuit, quod magister Matthias de regno Suetiae, primo confessor ipsius, in patria sua illo tunc die carne solutus migravit ad Christum *bb*: audierat siquidem vocem sic dicentem: O felix tu magister Mathia pro corona, quam tibi in caelis est fabricata: veni ergo ad sapientiam, quae nunquam finietur; et probata est hujus rei veritas ex eo, quod Prior de Alvastro, qui morti illius interfuerat, diem et horam obitus annotavit. Similiter et dominus Petrus *cc* cum ea Romae existens revelationis diem scrip-

A. BERTHOLD.

so.

x

y

didicerat:

y

E

uti et privatorum saepe obitum.

f

abundat

z

Hic autem

tertio, num.

46

aa

bb

que

cc

pto

A. Bernhol-
no.
da

aliquo prx-
dicit :
eo

* adde :
Suecia

ff
non raro
etiam,

quæ occulta
prorsus
crant;
99

* abundat

pto mandavit. Veniente itaque Priore *dd* de Sue-
tia, et decessum illius referente, collatione ad
invicem facta, eundem diem ambos designasse,
repererunt.

122 Obitus quoque consodalis *eo* filie suæ do-
minæ Catharinæ, qui regis Suetiæ consanguineus
erat, Romæ sibi revelabatur: in sancto enim
Parasceves die filiam advocans, secum tunc Ro-
mæ degentem, inquit: Noveris, filia, quod ma-
ritus tuus in partibus * de hac miserabili vita sub-
latus est. Elige ergo tibi de duobus alterum, aut
per matrimonium iterum mortali homini conjungi,
aut per viduitatis sanctæ propositum Christo spi-
ritualiter copulari. Præceptum quidem in spiritu
sibi fuerat, quod eam tentare deberet, quia juvenis
erat, speciosa nimis, dives, nobilis, et potens
in regno suo: optione ergo sibi data, maluit in
sancta castitate una cum matre Deo famulari,
quam illecebris carnis inquinari. Dum itaque Ro-
mæ pariter spiritu ferventes, Domino servientes,
ambæ permanerent, ante castrum S. Angeli ad
S. Petrum euntes, transitum simul, et saepe

B faciebant. Quadam igitur die plerique Romani
juvenes de castro descendentes sequebantur eas,
miram faciei illius dominæ, scilicet Catha-
rinæ, venustatem contemplantes, verba quo-
que juvenilia, ut moris est insolentium juve-
num, ructuantes: tunc inquit filia: Quid, Ma-
ter, faciemus? me enim insequuntur: ego quip-
pe nollem quoquo modo verecundiam aliquam per-
peti. Cui illa: Ne dubites, filia, quia nullam
molestiam patieris; et, fuis ad Deum precibus,
audivit hujusmodi verba: De longinquo venient,
qui huic castro dominabuntur, et de existen-
tibus nunc in eo nullus eodem habitabit, quod
et accidit: nam Britones illud postmodum pos-
sederunt, et exinde a Romanis vastatum
est ff.

123 Quidam filius Belial, quendam puerulum
Judæum furatus, ad sanctuaria Romæ luci cau-
sa infirmum deportavit: hos cum Famula secus
Lateranensem ecclesiam reperisset mendicantes,
facti illius conscia, utpote a Spiritu Sancto edo-
cta, exhorruit factus, et hominem illum acri-
ter increpans dixit: Quomodo tu Judæum istum
retines? Hic procul dubio Judæus est, furtim-
que illum sustulisti. Tunc ille stupore, pavore-
que confectus, fugam cepit arripere: sed ab his,
C qui ad spectaculum concurrerant detentus, ver-
ritatem omnibus audientibus fatebatur. Sacerdos
quidam, ab incantatrice de carnis incontinentia
fascinatus, rogavit dominam Birgittam pro se
orare, quæ rapta in spiritu audivit: Miraris, filia,
quare diabolus dominatur in homine; hoc facit
inconstantia voluntatis hominum. Lib. vi cap. iii
in Additionibus. Item in eodem vi libro cap. lxxvi
ait Christus: Scito, quod inhabitator hujus dupli-
ci vitio laboret etc. Ibidem.

124 Quodam mane dominus Aquinus, Sue-
corum regis junior frater *gg*, dux valde mun-
do deditus, extra castrum Baghoven Sponsæ Chri-
sti obviavit, et dixit: Eritne pluvia vel sere-
num? An filii tui reges erunt, et nos priva-
bimur? Cui illa: Si non melius, inquit, cor-
rexeritis vitam vestram, nec mater lætabitur
in vobis, nec non* longa erit memoria vestra:
ideo humiliamini sub potenti manu Dei, ut pro-
pitiatur ipse peccatis vestris, quia multa sunt:
hic ex verbis dominæ Birgittæ mitior factus, non
diu vivens, decessit sine generatione, sicut audie-
rat. Cum ex divina jussione Mulier sancta Abra-

hæ exemplo, relicta terra propria, Romam venire D
decevisset, nobilis quædam domina, Embergis no-
mine, uxor domini Nicolai de Anes, illam sequi di-
sponerat: cui maritus, etsi assensum præbere vide-
retur, quantum tamen poterat, alterum dissuadebat:
cum itaque ad iter venisset, rogavit B. Birgittam,
ut oraret Dominum, quatenus mariti sui animum
ad meliora mutaret: oranti ergo Sponsus dixit: Ite
secure, nec moveamini ab itinere et sancto propo-
sito etc.

125 Tempore, quo Sedes Apostolica erat in *ipsaque*
Francia, dominus Pontius, Urbevitanus episcop-
us, pro Papa Clemente in alma Urbe vicarius
erat; hic quasdam revelationes B. Birgittæ ha-
bebat, sed pro cordis sui tepiditate etc.
In monasterio Alvastræ loquebatur Christus Spon-
sæ suæ de quadam virgine, Helena nomine,
quæ virginitatem suam Domino vovere dispo-
nebat, sic dicens: Attende et scias, quod virgo
ista etc: Vide in Additionibus. Et, quamquam
abscondita cordium latebrasque tenebrarum de-
super ipsam illuminatam perlustrasse, supradic-
tum est, superest, ut, aliquibus in medium E
collatis exemplis, verum esse, patefiat. Unde
sciendum, quod dominus Franciscus, olim Fer-
mepolitanus episcopus *hh*, nunc vero cum de-
poneret, eremita, tactis sacrosanctis Evangelis,
dixit, quod, cum B. Birgitta in civitate Neapo-
litana infirmaretur, pro nonnullis animæ suæ se-
cretis ad eam accessit, spiritualiterque consulendam,
cui miranti, multumque stupenti secretissimas co-
gitationes suas, quas nemini unquam detexerat
prius, ipsa patefecit.

126 Item postquam devota Mulier, de trans- *mentium or-*
marinis partibus reversa, aliam Urbem repe- *cana*
tietat, dominus Gometius de Hispania, de quo
in primo libro hujus fit mentio*; hoc audito, de *supra num.*
ducatu Roman adit, uxorem et filios ad hoc, *29.*
ut de sancta Muliere notitiam caperent, et illius se
orationibus commendarent, secum ducens. Ro-
me ego in palatio ad S. Petrum vir magnificus
cum sua familia degens, B. Birgittam ac natos
ejus cum confessore et tota familia, ut secum
et cum suis una cibum in charitate sumeret,
quadam die obnixius precabatur. Quibus annu-
entibus et ad eam properantibus, vir prefatus
secretas in mente cogitationes habens atque per-
plexitates, Christi Sponsam secretius alloqueba-
tur, consilium accepturus: sed, cum plura ha-
beret conscientia dubia, quædam retieuit, non-
nullis propalatis: at Mulier sancta, secretorum
conscia, occulta detexit, et per divinas reve-
lationes responsa ac opportunum consilium ad
omnia dedit. Quo viso, vir Deo devotus fer-
ventiori ex tunc ad illam devotione afficieba-
tur.

127 Præterea dominus Carolus, filius S. Bir- *detur,*
gittæ, in partibus suæ originis ad Matrem die
quadam accedebat, quem illa amara simulatio-
ne redarguens: Vade, inquit, et mortale illud,
quod commisisti, peccatum, celeriter confitere;
negavit primo juvenis, sed Matre iterum atque
iterum ser monem confirmante et dicente: Scio,
certa sum, mortale delictum te perpetrasse; tan-
dem aliquando confessus est. Denique in Urbe
domina Margaritha Pauli Barthæ de regione Are-
nula, dum compar ipsius a quibusdam occi-
sus fuisset, et inter consanguineos et affines per-
empti et peremptores lis magna et execranda
suscitata, timens, ne filii, quos ex trucidato viro
superstitēs habebat, ex eadem lite periculum a-
liquod

A liquid incurrerent, et, quod marito destituta fuerat, natorum solatio privaretur; cum autem nullam viam concordiae invenire potuisset, ad Famulam Dei gemebunda accessit, et, antequam cordis sui cogitatum aperiret, ab illa praevienta sui causam adventus valde mirans audivit, cum nec per se, nec per alium quempiam de hac re verbum eidem fecisset; dixit autem ei: Vade: quia cras ante horam tertiam solidam cum inimicis pacem habebis, et sic factum est: nam, illucescente crastino, utriusque partis consanguinei convenientes ante oculos Margaretae mutuum inter se pacem statuerunt.

ANNOTATA.

a Schisma ecclesiae ortum est post mortem Gregorii XI, qui Urbano V successit; at anno 1370 Urbanus Avenione sedem statit: an hujus Roma Avenionem discessum, velut schismatis, quod dein seculum est, semen et occasionem consideravit Bertholdus, eaque de causa ab anno 1370 schisma quodammodo inchoatum fuisse existimavit?

B b Vide num. 425 Comment. praevii.

c Anno 1367, die 16 Octobris.

d Quindecim anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Urbanus V S. Birgittae Regulam approbavit, numerandi sunt. Vide Comment. praev. num. 317 et seq.

e Vide paulo inferius lit. g.

f Carolum Bohemum.

g Anglicus Grimoardi, Urbani V frater, anno 1366 ex episcopo Avenionensi factus cardinalis S. Petri ad Vincula et Lateranensis ecclesiae archiepiscopus.

h Hujus nominis cardinalem creavit Clemens VI anno 1350, defunctum anno 1374: sed nobilitatis Romani, cui idem nomen fuit, meminit Baluzius in Annotatis in Vitae Pontificum Avenionensium col. 1464. Floruit Rainaldus hic Gregorii XI tempore, idemque hic forte designatur.

i Anno 1370, mense Julio.

k Anno mox dicto.

l Inter Tiberim et viam Ostiensem.

m Rediit Romam Gregorius anno 1377: idem porro legitur in Scedula Nicolai, comitis Nolani, apud Hormann pag. 814. Sed perperam ibi legitur Urbanus VI pro Gregorio XI.

n Electis anno 1378 binis Pontificibus, Urbano VI Romae mense Aprili; Clemente vero VII Fundis mense Septembri, qui Avenione resedit.

o Lib. 6 cap. 110.

p Lib. 3 cap. 10 in Additione.

q Imo potius anno 1372.

r Civitas olim fuit archiepiscopalis in insula Cypro, in qua sita etiam est Famagusta, a Bertholdo paulo ante memorata.

s Medio mense Aprili Famagustam venit; Hierosolymis vero versata est mense Maio ex numm. 346 et 356 Comment. praevii: ex Fragmento autem peregrinationum S. Birgittae apud Hormann mansit illic mensibus quatuor cum dimidio, atque adeo ad mensem Septembrem usque; nisi mensibus 4 cum dimidio substituendi sint menses tres cum dimidio. At lib. 7 Revelationum in titulo capituli 26 legitur Hierosolymis adhuc fuisse die Nativitatis B. Mariae Virginis, seu die 8 Septembris.

t Anno 1368.

u Vide dicta num. 349 Comment. praevii.

x Videtur hic indicari Joannes, Petri regis Octobris Tomus IV.

occisi frater, Eleenora reginae jussu occisus anno 1375: at ille Cyprii regni coronam haud gessit.

y Eodem, de quo proxime.

z Vide lit. i in Annotatis in cap. 3 lib. 1.

aa Imo Hierosolymae.

bb Anno 1350, ut scribit Vastorius in Vite Aquilonia.

cc Vastenensis dein confessor.

dd Alcastrensi Petro.

ee Egardus dictus Ulphoni, S. Catharinae biographo: sed, inquit Benzelius in Annotatis in Vastorii Vitem Aquiloniam pag. 71, Messenio dictus Gerhardus a Kern.

ff Contigerunt ista Gregorii XI et Urbani VI temporibus: Dum haec in Italia geruntur, inquit Leonardus Aretinus lib. 8 Historiarum Florentinarum, Gregorius Pontifex Romanus, audita Bononiae defectione, quo ruentem Ecclesiae statum repararet, sex millia equitum et quatuor millia peditum Britonum, ferocissimarum gentium, per Galliam scripta, in Italiam misit, cumque iis legatum a latere, quem GEBENNENSEM appellabant; anno nimirum 1375, ut legitur in Vita prima Gregorii apud Baluzium col. 434 et seqq.: Urbani vero VI tempore Silvester Budeus cum duobus millibus Britonum Castrum S. Angeli pro Clemente VII (Gebennensi mox memorato) occupavit, ut scribit Lobineau lib. 12 Historiae Britanniae Minoris ad annum 1379 pag. 427; illud vero dein Romanos post obsidionem fere annuam recepisse, et, licet non omnino, diruisse, scribit Theodoricus Niemius lib. 1 de Schismate cap. 20, addens, id a Bonifacio IX fuisse instauratum.

gg Erici, Magni et Blancae Sueciae regum, ut apparet, filii: etsi enim Ericus in Sueciae regum Serie locum haud habeat; eum tamen regni proceres, veriti, ne ejus pater Magnus regnum persumdaret, in consortium adsciverunt imperii, ut Loccenius narrat ad annum 1360. Sed et Magnus ipse jam inde ab anno 1344 Haconem, seu Haquinum filium natu minimum Norvegiae, natu autem majorem Ericum, Sueciae regem post fata sua destinaverat, dato Bagahusiae diplomate, quod Torfaeus exhibet; ac propterea Bertholdus Haquinum Suecorum regis (nempe designati) fratrem appellasse, existimo.

hh Num recte hic sit ea sedes episcopalis expressa, multum dubito: nec mihi notus est Franciscus e Fermepolitano episcopo factus eremita

LIBER III.

De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

PROEGIUM.

Quemadmodum in brevi Legenda Vitae ipsius recensetur, anno millesimo trecentesimo septuagesimo secundo in crastino sanctae Mariae Magdalenae sanctissima Mater nostra Romae obiit a; et* cum illa optimam partem possideret in caelis, cujus vestigia per contemplationis quietem secuta fuit in terris: corpus autem ejus propter pressuram populi Romani pro devotione ad illud confluentis per dies duos

70 sepeliri

S. Birgittae miracula quaedam, ab ejus morte facta, auctor enarranda suscipit.

* ut